

O káčatku, ktoré nemalo rado dážď

Kamil bol malé káčatko. Býval so svojou rodinou pri Veľkom rybníku. Jeho otec, pán Káčer, bol na svoje káčatká hrdý.

Jedného dňa sa spustil hustý dážď. Pani Kačka opatrne nadvihla krídlo a prebudila káčatká. „Pozrite sa, deti, je krásny mokrý deň!“

Káčatká si pretreli oči, aby sa prebrali.

„Toto je ten dážď, o ktorom si nám toľko rozprávala?“ prekvapene sa pýtali.

„Áno, to je dážď. A teraz sa ponáhľajte a zoradte sa! Otecko nás už čaká.“

A celá rodina vyrazila na výlet. Kamil však zaostával.

„Čo je dieťa moje?“ spýtala sa pani Kačka.

Kamil nariekal : „Ja nejdem nikde. Mne sa dážď nepáči. Šteklí ma na prstoch nôh.“

Pán Káčer sa k nemu neveriacky otočil : „Šteklí ťa na prstoch? Kto to kedy počul, aby káča šteklila voda na prstoch?!“

Pani Kačka nekričala , ale večer zašla k starej pani Husi. Teta Hus predávala takmer všetko , na čo si kto spomenul. A mala na sklade gumové galoše práve Kamilovej veľkosti.

Keď na druhý deň znova pršalo, kačacia rodina bola nadšená.

„Ponáhľaj sa, Kamil! Obleč si plášť a gumové galoše!“

„Tak čo, Kamil?“ spýtala sa pani Kačka.

„To je ono!“ zvolal Kamil.

Odvtedy si Kamil želal, aby pršalo každý deň. A občas sa tak ponáhľal, že si zabudol obliecť aj pršiplášť, aj gumové galoše.